

PREGÓ FIRA 2016

** Si m'haguessiu vist venir, per dins un camp de terrosos,
el meu cor se feia trossos per arribar prest aquí !
(Tonada popular- cantada)*

Autoritats , Valentos Dones 2015 i 2016, personatges històrics, amics forans que aquests dies ens visitau, sollerics i solleriques, tots...

És un honor i una gran alegria ser mereixedora avui, de la confiança que el nostre consistori ha dipositat en mi per oferir-vos aquest pregó. Gràcies.

Desig dedicar aquestes pròximes paraules a les persones que sens dubte han estat i són el més important per a mi: els meus pares, Joan i Margalida, el meu germà Llorenç i el meu home Tomeu.

Amb molta estima, vull tenir un record per a uns amics i amigues que un bon dia “sortiren a navegar” i amb ells s'emportaren un trocet del nostre cor : Felip, Marga, Johannes i Maria. Segur que d'ells reb avui un suport especial i que sens dubte compartirien amb mi l'alegria de gaudir, com jo, d'aquest acte. Així també vull tenir un record afectuós per a les famílies i amics dels sollerics i solleriques que ens han deixat, sumint al nostre poble en profunda tristesa.

Usant i interpretant a la meua manera unes paraules del poeta manacorí , M. Àngel Riera, us vull dir que :
" Per mor de vosaltres, la vida és la vida i jo som com som".

I dins aquest vosaltres hi teniu cabuda, també , les persones que, al llarg del temps, heu anat donant sentit a la meua vida: família, amics, companys de feina i tot, tot l'alumnat motiu de la meua tasca docent.

Agraesc la incondicional i valuosa ajuda dels amics i amigues que han sofert el procés de creació d'aquest text, pels seus assenyats consells i orientacions.

I com no, vull agrair també les paraules de presentació del Sr. Toni Quetglas, que m'encoratgen a dirigir-me a tots vosaltres.

Ah! I no voldria oblidar-me de donar l'enhonorabona a les Valentines Dones, tant les de 2015 com les d'enguany, 2016, per ser mereixedores de representar i aglutinar tot el sentiment del nostre poble.

Tenir l'oportunitat de comptar amb un auditori tan excepcional com el d'avui , i essent que això sols passa una vegada en la vida d'una, aprofitaré per expressar-vos el que realment sent.

Anem per feina!!!

La definició de pregoner/a ens diu que és la persona encarregada per fer un discurs elogiós, que anuncia al públic la celebració d'una festa i incita a participar-hi.

Personalment crec que ens toca a tots elogiar les festes de la Fira i el Firó, per la rellevància i esplendor que han aconseguit.

I crec que ja no cal, en aquests moments, incitar-vos a la participació a les mateixes, perquè les bones maneres de fer dels col·lectius de Pageses, Pagesos i Moros, tan creatius i engrescats, han sabut inculcar-nos que la festa és de tots i ens tenen ben motivats.

Ja, ja... Ja sé que pensau. Fa minuts que parla i encara no sabem de que va aquest pregó!

No vos preocupeu. Ja hi som!

És un capvespre de dijous, com avui. La padrina seu fent calceta. Un punt al dret, l'altre al revés. Teixeix un jersey per a la seva neta Teresa. Mentrestant, cavil·la i cavil·la i deixa volar els seus pensaments, perquè no ha de posar esment al que fa. No cal! Teixeix d'eima.

De cop sent obrir-se la porta de l'entrada, i des del seu lloc veu entrar a corre-cuita al seu nét Tomeu, de deu anys, amb la bossa d'esport penjada a l'espatlla.

– Padrina!!! Som jo, en Tomeu!!!!

Amb tres bots àgils l'al.lot es planta a la sala. Aquesta inesperada visita treu a la padrina del seu cavil.lament.

– Que te duu per aquí , Tomeu.?

En Tomeu li planta una besada a la galta, amolla la bossa i s'asseu vora ella.

– Avui capvespre tenc entrenament de bàsquet, però abans he volgut passar a estar una estoneta amb tu.

– Ah! ...Punyetero. Tu el que vols és que et conti alguna d'aquelles històries “ llarguíssimes i hermosíssimes” que tant t'agraden.

– És clar padrina! En que em sorprendràs avui?

La padrina amolla el teixit, i mirant-se el seu nét, comença...

– Just abans de venir tu, pensava que ja falta menys per a la Fira i el Firó. Llavors el meu cap botant d'un pensament a l'altre m'ha duit a fer una reflexió. Això és propi dels que ja tenim més passat que futur, Tomeu. Si

te pareix bé, t'ho contaré. I... si t'avorreix , no tens més que dir-m'ho.

- No, padrina ! Amb ses teves contarelles mai m'he avorrit.!

- Idò mira... Som filla d'aquest poble. Aquí hi he crescut, hi he viscut sempre, hi he gaudit d'infinitat d'activitats. Aquí hi he estudiat, hi he treballat, hi he estimat, hi he rigut , hi he plorat i fins i tot... a vegades m'hi he enrabiad.

Som srollerica. Conec i assumesc sa nostra història. I malgrat en ella es trobin moments foscos i no agradables, n'hi ha d'altres que han cobert el nostre poble d'esplendor. I aquests... m'omplen d'orgull.

La victòria que els nostres avantpassats van aconseguir, aquell 11 de Maig de 1561, front uns corsaris, que tenien la costum de visitar-nos amb intencions poc recomanables, n'és una mostra.

El record d'aquesta gesta que dins pocs dies celebrarem, convertint-la amb festa gran i sentida, n'és una altra.

M'omple d'orgull sentir-me tan srollerica com tots el avantpassats que, amb visió de futur i per a bé del

nostre poble, no dubtaren en posar-se al front de grans projectes, no absents de dificultats i que demanaven il.lusió, empena i dedicació. D'aquesta manera el nostre poble va anar canviant i adaptant-se als nous temps, aportant més comoditats als seus habitants i obrint-se al món.

Així, vam poder començar a gaudir de l'electricitat i el gas; d'un ferrocarril, que foradant la Serra ens uneix encara ara a ciutat; d'una indústria tèxtil, amb nombroses fàbriques, on hi treballaren molts sollerics i sobretot , solleriques. Començarem a gaudir d'una premsa local, que en l'actualitat s'ha duplicat...

Nombrosos conciutadans nostres, per circumstàncies econòmiques, van haver d'emigrar a terres d'Amèrica o de França. Anys després, molts d'ells, com a fruit dels seu treball i saber fer, esdevenen empresaris, que tot recordant el seu Sóller estimat, no dubten en invertir-hi el seu capital. Aquest, combinat amb la moda aleshores, fa que el nostre poble esdevengui una mostra del característic estil modernista. I... que el fa tan diferent !

Mira, que fins hi tot per a gestionar bé aquest capital, Sóller va comptar amb un banc propi.

Es crearen associacions esportives i culturals per a tots els gustos, les quals encara disfrutem. Ara per ara, encara comptem amb museus que ens recorden la nostra

història, ens fan estimar la nostra terra i d'altres més moderns.

Em sent orgullosa de ser filla d'un Sóller , cuna de bons escriptors i historiadors, bons artites i esportites, bons comerciants, artesans i pagesos, tots ells en diferents modalitats. Un poble que sempre s'ha mostrat amant de la cultura , l'art, la música i el teatre, i que avui en dia, encara compta amb persones que, hereves del temperament dels qui ens han precedit, segueixen treballant de debó en tots aquests aspectes.

També m'enorgulleix saber que nombrosos sollerics i solleriques , moguts per l'esperit altruista, dediquen esforços i temps per paliar les mancances i sofriment dels qui ho necessiten.

Orgullosa en som de la nostra llengua, el català. I de la nostra parla. La u , que ens identifica com a sollerics quan ens moven arreu de l'illa , i de la qual en som defensora.

Mira... Ara record un poema de Celia Viñas titulat " D'un epistolari" , en homenatge a Miquel Marquès, de Sóller.

Escolta'n uns fragments...

I dir prada i neueta i pa i ciutat

i puig i rierol, barranc i cel
 i alzinar i gavina i carro i llet
 i tòrtora i fonoll i rem i ametla
 i murtera i besada i amor meva,
 i caminai i bres i mort i rosa
 i dir Mallorca i Déu i pare Nostre
 ... i dir mare, mu mare, mu mareta...

Un dia, bon amic, donarem gràcies
 a Sóller on les paraules són bellesa,
 on deies “ taronger” i feies taronges
 a les mans fredes dels poetes joves.

M'agrada que els nostres infants vagin a l'escola
 amb un “bussot”. Poder comprar “carrotes” al mercat ,
 berenar de pa amb “ paté” o simplement arribar a casa i
 posar-me les “pantufles”. M'agrada! Ho reconec.

I que puc dir del nostre entorn. Les muntanyes que
 ens resguarden la vall , com l'imponent Puig de Migdia,
 sempre present, sempre vetlant com un gran protector.
 Són ja tant part nostra , que, qui més qui manco, quan
 hem de passar temporades enfora de la “ roqueta”, les
 anyoram. O no? També m'omplen d'orgull.
 Saps, Tomeu , mai es presenten iguals . Canvien i
 s'engalanen de forma diferent segon l'hora del dia ,
 segons el temps que fa o l'estació de l'any . Una
 meravella!. Fixa-t'hi!

I llavors, la mar, tan aprop. La mar que també per canviant i misteriosa, mai un es cansa de mirar. I que per nosaltres , els sollerics, enloc de barrera, va esdevenir porta oberta per a relacionar-nos amb altres pobles.

M'atreu la nostra plaça . Diferent! Envoltada de façanes espectaculars, com la de la Parròquia i altres edificis singulars. Cor de la vall, on tots els sollerics , i també els forans, hi tenim cabuda... Per gaudir-ne dels bons moments de festa , d' esbarjo, de comerç, o per expressar el dol i el rebuig pel que ens fa mal.

I els olivars, grans o petits, esculpint les muntanyes, i tan preuats per a tot nosaltres.

I el torrents amb els seu recorregut, tot travessant la vila.

I els carrers i carrerons, alguns d'ells de molt de temps enrera.

- Padrina, veig que tot això t'emociona.!
- Si , filló... perquè ho estim, hi ho gaudesc !

Però, ara t'en confessaré una, que crec compartirien amb mi molts d'altres sollerics. Encara hi ha coses que, quan les poguem aconseguir i posar en pràctica, faran que el meu orgull , el nostre orgull, pugi com l'escuma.

– Quines coses , padrina ?

* Quan donem a tots els nostres majors, ells que han treballat de ferm i han aixecat aquest país, el respecte i estimació que es mereixen, essent atesos i gaudint dels serveis d'una residència, sense que esdevengui un impediment la seva situació econòmica.

* Quan disfrutem d'un espai escènic amb capacitat suficient, per acollir les nombroses i diferents activitats culturals que es donen avui: concerts de coros, orquestres, bandes de música, grups de ball, teatre, conferències, mostres ·····.

* Quan la travessia del Túnel de Sóller, sigui gratuïta pels sollerics i pels qui vénen a fer feina aquí, igualant els nostres drets als dels ciutadans de la resta de l'illa, ja que complim com ells amb els nostres deures.

* Quan valorem sobretot el petit comerç i la petita empresa i la defensem front a amenaces exteriors.

* Quan la Vall dels Tarongers, no es quedi només en un rètol i un arbre en una rodona. I la tasca del pàgès es reconegui i recompensi com pertoca. Perquè es trobi una bona sortida al comerç dels nostres cítrics, taronges i llimones, i··· que no es morin a l'arbre.

* Quan la nostra ciutat es transformi en sostenible i adaptada a qualsevol necessitat dels qui hi circulam. Quan esdevingui funcional i adequada a la mobilitat, lluny de perills, dels nins , dels grans .. i de tots...

*Quan tots ens esforcem per mantenir una ciutat curosa i neta, disfrutant de veure com es mostra ben maca i espinzellada.

* Quan sigui més el que ens apropa que no allò que ens allunya, essent capaços d'exercir la ciutadania amb responsabilitat i compromís. Quan deixem de creure que les solucions als problemes municipals són exclusivitat dels qui ens representen al consistori, i ens aturem a pensar que el poble que volem i desitjam es cosa de tots, demostrant interès per com es gestionen les coses que ens afecten com a ciutadans.

* Quan els representants de la nostra administració acabin per entendre que el seu que fer diari ve dictat com a servei a la comunitat, al poble, i no a l'inrevés. Quan es deixin de banda les ideologies i el " tu més" i siguin capaços de treballar conjuntament per bé del país.

* Quan el nostre saber fer professional deixi una empremta als qui ens visiten, i recordin la seva estança entre nosaltres, no tan sols per l'entorn i pel poble en

sí, sino també per com és els tarannà dels seus habitants.

* Quan vos aportem a vosaltres, infants i joves , una educació esmerada, allunyant-vos del concepte de " tot val", precisament, fent servir el nostre l'exemple i dedicant-vos el temps que vos mereixeu. No dubtant en inculcar-vos l'esperit d'esforç i compromís, necessari per anar construïnt un futur millor.

* Quan , essent un poble que s'ha mostrat de sempre acollidor amb les persones que, per necessitat, han hagut d'abandonar casa seva i han vingut a conviure amb nosaltres, siguem capaços de compartir amb ells la vida en el poble, sense recances, ni recels.

* Quan el respecte cap als altres esdevengui una realitat, fent-se present entre tots : petits, majors, homes i dones.

* Quan troben la millor manera de compaginar benestar amb la cura adequada de l'entorn que tenim, sia natural o patrimonial.

* Quan l'ús de la nostra llengua sigui tan normal que no aixequi polsagueres i no haguem de batallar més per ella.

* Quan...

- Però padrina, creus que tot això és possible?
- Clar que sí, Tomeu. No som jo tota sola que puc predicar aquest orgull del que t'estic parlant. Crec que això es troba dins el cor de tot solleric i sollerica. Només fa falta posar-hi voluntat i il.lusió. Hi ha encara moltes altres coses de les que et podria parlar, que ara no en vénen al cap .

És cert que no tot es pot aconseguir de cop, perquè s'ha de fer assenyadament, però...

Qui no desitja que el seu poble , i els seus habitants, sigui el millor, el millor del món?

Quin solleric no desitja un Sóller, model de comunitat, on la gent hi pugui viure feliç?

En poques paraules puc dir-te que... m'ompliria d'orgull veure que l'esperit que ens mou a celebrar aquestes festes, sobretot el Firó, fos el mateix que ens dugués a propasar-nos noves metes i reptes, necessaris per a gaudir del poble que ens mereixem .

Som optimista! I crec que ho podem aconseguir!

En Tomeu ha seguit amb atenció tot el que la padrina l'hi ha expressat.

– Padrina, tot el que m'acabes de dir, en fa pensar... Per què no en parlem d'això, diumenge que ve, quan tota la família venguem a assaborir els caragols que ens cuinaràs? Pot ser interessant que coneguim el que penses i sents!

– Trobes, Tomeu?

– Sí, padrina. Els agradarà sentir-te. Ja ho veuràs! I ara, ja s'ha fet tard. He de partir. Ens veurem dissabte a l'Ofrena?

– És clar que sí!. Ves filló. Jo també m'he d'arreglar per anar a l'assaig de teatre.

En Tomeu torna besar a la padrina i , altre cop amb dos bots, ja es partit.

(– Ja ho deia sa padrina de Can Lau: " Sa carn que creix, no pot estar aturada! ")

La padrina, es queda mirant com se'n va el seu nét, i no pot deixar de pensar...

Si entre tots ho sabem fer bé, tu, Tomeu, tendràs més motius , encara, per sentir-te orgullós de ser srolleric.

** Sa darrera i no en cant més, sa darrera i no en cant d'altra.*

Perdonau-me cavallers si he comès alguna falta!
(*Tonada popular - cantada*)

Molt bé, sòllers, molt bé!!! Vos desig llarga vida
per gaudir molts d'anys d'aquestes festes!

Bona Fira , bon Firó i que... Visca Sóller !

Parroquia de Sant Bartomeu.
Sóller, 5 de Maig de 2016